

nr 33

Abja Gümnaasiumi ajaleht

KADAKAS

Asutatud novembris 1995

Detsember 2010

Uue õppehoone avamine

1. novembril avati kauaoodatud Abja Gümnaasiumi uus õppehoone. Avamine toimus uue hoone fuajees. Enim rõõmustas meid oma kohalolekuga president Toomas Hendrik Ilves, kes ütles ka toetavad sõnad ja andis selgelt mõista poolehoiust Abja Gümnaasiumi säilimisele.

Veel pidasid kõne Abja vallavanem Peeter Rahnel, Halliste vallavanem

Andres Rõigas, direktor Jüri Ojamaa ning Halliste põhikooli direktor Merle Hüva.

Kohal oli ka Sakala ja TV3, kes olulise sündmuse jäädvustasid. Pärast lindi läbilõikamist jagati komme ning kõik avamisel olnud inimesed said minna uudistama uut maja.

Tutvustati IT-klassi, tüdrukute tööõpetusklassi ja kööki, poiste tööõpe-

tuse klasse ning ehitusjärgus olevat võimlat. Ringkäik lõppes maitsvate suupistetega "jõusaalis". Kogu maja valmimine võtab veel aega, kuid alustuseks on head võimalused õpilaste arendamiseks olemas ja peagi ujume üheskoos ka maja teises osas.

*Kelian Luisk,
12. klass*

Kodanikupäev 2010

Traditsiooniliselt tähistasime 26. novembril kodanikupäeva – see-kord juba kolmeteistkümnendat korda. Kodanikupäev on pühendatud kõigile Eestis elavatele inimestele. Sellel päeval tunnustame tegusate ja ettevõtlike ning erinevate elualade inimeste panust Eesti ühiskonna arengusse.

Kodanikupäeva eesmärgiks on teadvustada kodanikustaatus ja tõsta kodanikusolemise uhkust.

Selle aasta kodanikupäeva motoks oli: „Tegus kodanik on riigi rikkus”.

Millisena me tahame oma riiki tulevikus näha? Milline peab olema minu riik ja mida saan teha mina? Et sellele vastata, peame selgelt ette kujutama, kuhu me läheme. Euroopasse minekuga oleme oma eesmärgid unarusse jättnud. Justkui Euroopa Liit lahendaks meie eest kõik mured ja me ise ei peakski enam mõtlema. Me ei taha endale mitte kuidagi tunnistada, et viimasel ajal kipuvad meie riigi sihid ähmastuma ja riigivõim pole

suutnud rahvale selgitada, miks me ühte või teist asja teeme ja miks me just nii teeme.

Tugeva ja elujõulise demokraatia aluseks on aktiivne kodanik, kes osaleb oma kogukonnas. Toimiv kodanikuühiskond ja tugev riik algab tegusast kodanikust. Eesti ajalugu on sellele parim tõestus, sest oma riik sai alguse tegusatest kodanikuühendustest. Laulukoorid, karskuse ja haridusseltsid kasvatasid Eesti vaimueliiti, nii riigimehi kui majandusteadlasi.

Vabatahtlik tegevus nii vaimse kui materiaalse elukeskkonna hüvanguks on investering tulevikkude. Mida tegusam on kodanik, seda rikkam on riik. Kodanikualgatus ja -julgeus määrab aja kulgu, kujundab kodukandi ja riigi nägu.

Meie koolis toimus kodanikupäeva raames kaks konkurssi: 1.-6. klassi õpilastele joonistusvõistlus teemal: „Minu Eestimaa” ning 7.-12. klassi õpilastele fotokonkurss teemal:

„Mina ja riik”. Joonistusvõistlusel osalesid kõik õpilased. Fotokonkurssist võtsid aga osa ainult 10. a klassi ja 11. b klassi õpilased.

Žürii märkis ära järgmised tööd:

Fotokonkurssil sai peapremia Liisi Rajamäe (10.a klass), kelle foto kajastab ühiskonna probleeme (pilt toidupanga kogumistopsikust). Eripremia said Mario Kekišev (10.a klass) ja Sven Tiit (11.b klass).

Joonistusvõistlusel sai peapremia Merili Kask (5. klass). Eripremiad said Johanna Järve (1. klass), Kaisa Raagmets (1. klass), Karmen Kask (2. klass), Kaili Saar (2. klass) ja Grete Kaljusaar (2. klass).

Kõik osalejad said väikese auhinna. Aitäh kõigile osalejatele!

Veel toimus kodanikupäeval raadiosaade, mille koostasid õpetaja Christi Lõhmus ja 12. klassi õpilane Hanna-Maria Kordziejonek.

Christi Lõhmus

Hingedeaja luuleõhtu

11. novembril toimus E.Ennole ja hingedeajale pühendatud luuleõhtu.

Enno ei olnud oma eluajal väga hinnatud luuletaja. Ometi oli ta esimesi luuleuuendajaid J.Liivi ja G. Suitsu kõrval. Tuntuks on saanud Enno „Rändaja õhtulaul”, „Kojuigatus”, „Rändavate vete ääres”, paljud luuletused on viisistatud. Kadunud kodu- seda leinab Enno ikka ja jälle.

E.Enno idamaiselt meditatiivne luule on kogunud populaarsust tänapäeval.

Viienda klassi õpilased Rasmus Eerik, Germa, Helis, Lorena, Aavo Arles, Merike, Aleks ja Siim esitasid Enno lasteluulet ning omatehtud luuletusi sügisest. Kuuenda klassi õpilased Kelly ja Helen esinesid koos oma õpetaja Sirje Renteriga, lugesid H.Jürissoni ja J. Kaplinski luulet. Seitmenda klassi neiud Carmen ja Mariah-Theresa esitasid taas Enno luulet.

Üheksandat klassi esindasid Grete ja Paulina. 10. A klassi deklamaatorid olid Mario, Age, Sigrit, Liisi, Evelin, Kerti, Kuldar ja Mette, 10. B klassist Oscar, Sandra, Hando Jan ja Reet. Õpetaja Siiri Meidla kõneles pimedast novembrikuust ja hingedeajast.

11.B oli samuti tubli. Väikest klassi esindas kaks neidu: Ade ja Reelika.

Enamik õpilasi luges luuletusi

si peast ja kaasaalamisega. Kena ruumi eest hoolitses huvijuht Merili Tasane: laudadel olid linad, põlesid küünlad, pakuti teed ja küpsiseid. Kuulasime plaadimuusikat ja direktor Jüri Ojamaa laulis lõpetuseks „Nii vaikseks kõik on jäänud” ning ühe sügislaulu.

Selline kena, rahulik ja mõttlik õhtu jättis meisse jälje.

Silvia Mälksoo

Rõõmsameelne õpetaja Karin Hunt

Kas Te olete rahul oma tööga Abja Gümnaasiumis?

Jah, olen küll. Ma ei oska muud öelda, ma olen rahul. Ma polegi teistes koolides õpetanud.

Kelleks Te lapsepõlves soovisite saada?

See oli kolmandas klassis, lugemikus oli pilt, mille peal olid kokk, arst ja õpetaja. Juba siis ma teadsin, et hakkan õpetajaks. Aga ma ei tea, miks!? See on huvitav, kuna mulle ei meeldinud koolis käia. Algklassides olin õnnetu ja nutune laps.

Mitu aastat olete selles koolis töötanud?

Juba 15 aastat.

Millega tegelete vabal ajal?

Kõige rohkem meeldib mulle kevadel ja sügisel aias lilledega tegeleda, näpud mullas. Ootan kevadet! Tegin endale uue peenra, panin palju tulbisibulaid, nartsisse, krookuseid ja liiliaid maha. Kui ma ei läheks vara magama, siis loeksin palju raamatuid. Ma võin telekat vaadata hommikust õhtuni, olen täielik teleka ja filmide hull. Teen ka pidžaamapäevi, mil ma ei tule voodist välja, vaid vaatan terve päeva televiisorit.

Kuidas Te ennast iseloomustaksite?

Ennast on väga raske iseloomustada, aga arvan, et olen iseloomult raske tüüp, kuigi sõbrad räägivad, et olen hooliv. Olen otsekohene.

Mulle meeldib väikeste lastega rohkem suhelda, kui suurte inimestega. Aegajalt ma ei armasta inimesi, tahan olla omaette. Sellistel hetkedel ma olengi aias.

Ma ei ole alati selline, aga kui sõbral on mure, siis olen ikka see, kes läheb ja lohutab. Arvan, et ma ei ole kõige parem.

Mida te peate edu saladuseks?

Seal ei ole mingit valemit! Tuleb tõsiselt seda tööd teha tahta. Ka mul on päevi, kus ma olen väsinud ja lapsed ajavad hinge täis, siis saadaks kõik põrgusse. Aga ei, see on maa-

Õpetaja Karin Hunt

ilma parim amet, mulle meeldib seda teha. Kui vaheaeg on kestnud juba kolm kuud, siis ma tunnen, et tahan kooli tagasi. Ja juba ma näen, kuidas väikesed tüübid hüüavad: "Õpetaja Karin, tšau!" Selle üle on mul hea meel.

Mis Teile ei meeldi õpetajatöös ja mis meeldib?

Hinnete panekut ma vihkan. Alati kardan, et teen midagi valesti. Kuna ma olen algklasside õpetaja, siis saan kõige rohkem musisid ja kalliseid. Näed (viitab lauale, kus asetseb sõbrapäevik), mul on sõbrapäevik, 1.klassi Krissy- Eliis andis selle mulle. See nende siirus on nii armas.

Kuidas saate läbi teiste õpetajate ja õpilastega?

Arvan, et saan, kui nad selle otsekohesuse ära taluvad. Ise ei oska seda hinnata. Ma ei ole tohutult suur suhtleja. Mulle meeldib väikestega rohkem suhelda. Aga kindlasti ei meeldi ma kõigile. Ja ega ma tahagi kõigile meeldida.

Missugune on teie arvates eeskujulik õpilane?

Ta peab olema hästi uudishimulik ja ei tohiks olla selline uimane. Ta võib kõike teha, olla kõigest huvitatud ja hea suhtleja, teha sporti jne. Aga on selge, et ka eeskujulikel õpilastel on miinuseid - kindlasti ta mõnikord valetab, teeb koolist poppi ja kirjutab ka töid maha. See on ka hea, ta saab sellega hakkama, kui vahele ei jää. Ta tuleb enesega hästi toime.

Mida Te arvate, kas tänapäeval on koolis palju puudust kannatavaid lapsi? Miks?

Jah on, majanduslikult ja emotsionaalselt puudust kannatavaid lapsi. Miks? Need põhjused on erinevad. Ka minu klassis õpib mitu poissi, kes näevad oma isa kaks korda kuus. Vanemad käivad kaugel tööl. Ilmselt on nad majanduslikult kindlustatud, aga ei pruugi ka olla. Lastel jääb palju saamata, kui nende vanemad on ära. Kui vanemad on õnnetud, siis on seda ka nende lapsed. Laste kaudu ma näen seda koolis. Aga väikene inimene ei oska sellega midagi peale hakata.

Kas peate väljendit "Noorus on hukas" õigeks?

Ah, ei pea. Igal ajal on omad miinused. Võib olla, et minu ajal alustati alkoholi tarbimist hiljem. Mäletan, kui me gümnaasiumis mingi ploominäivika ära jõime, ütlesin, et tuleb minna vabaturma. Ajad on nüüd muutunud. Me oleks ka ehk nii teinud, aga ei saanud, kuna pidime kell 11 kodus olema jne. Nõuded olid väga karmid. Ma ei usu, et need karmid nõuded meid kuidagi paremaks kasvatasid. Kui me vanemate juurest lahkusime, siis meie põlvkond abiellus kiiresti. Igal ajastul on omad vead, aga ma ei arva, et noorus on hukas. Siis oleksid ka täiskasvanud hukas, kuna nendest hukas noortest ongi suured kasvanud.

*Intervjueerija Sandra Saar 10. b
Toimetaja Mario Kekišev 10. a*

Hoidkem oma tervist!

Kui inimene jälgib oma tervist, siis on raske leida arsti, kes teaks temast paremini, mis on ta tervisele kasulik.

Sokrates

Traditsioonid on need, mis teevad meid, meie kooli, meie riigi unikaalseks. Üks traditsioone nii Eestis kui ka Abja Gümnaasiumis on korraldada iga kooliaasta algul tervisepäev. Hea tervis lubab meil igaühel nautida täisväärtuslikku elu, tehes meid õnnelikuks ning andes energiat jätkuvateks päevadeks.

Tervisepäev Abja Gümnaasiumis algas pisut hiljem, kui tavapärased koolipäevad. Ilm oli üsnagi hea, ainukeseks probleemiks oli võib-olla niiske rohi. Tervisepäev algas nagu ikka direktori kõnega, kus ta rääkis mõne sõna tervisest. Sellele järgnes võistkondade loomine: kõik klassid pandi ritta ning jagati 16 võistkonnaks, seega oli igas võistkonnas 1-2 klassikaaslast.

Siiski vahetasid mõned ka oma võistkondi, sest taheti sõbra või sõbrannaga ühte võistkonda saada. Pärast seda hakati mõneminutiliste vahedega meeskondi kahekaupa rajale laskma.

Rajal tuli üles leida 11 punkti. Igas punktis oli olemas täht ning värv, mõlemad neist tuli märkida kontrolllehele. Kuigi tähed olid rajal segamini, pidi neist lõpuks kokku saama sõna, nii oli mõnelgi juba kahtlus, et lahendiks on Tervisepäev. Võistluse lõpp seda ka näitas.

Niiske rohi muutis raja läbimise

pisut ebamugavaks, sest püksid ja jalanõud said rohu sees möllates päris kiiresti märjaks. Mõnede punktide leidmine oli suhteliselt lihtne, kõige raskemaks osutus 3. punkt, vähemalt meie võistkonnale. Mõne punkti leidmine oli üsnagi lihtne, sest seo-ses väikeste väljalaskevahedega võis kohata mõne punkti juures teist võistkonda, kes tegi punkti leidmise oluliselt lihtsamaks. Lõppude lõpuks määras võistkonna koha siiski rajal viibitud aeg. Seejärest oligi võtjatel pisut eelis, sest nende võistkonnas olid ainult kõik poisid.

Minu jättis üritus suhteliselt neutraalseks – ei olnud mitte midagi tähelepanuväärset ega ka palju negatiivset. Ma ei taha kõlada pessimisti või kriitikuna, kuid selle aasta tervisepäev oli programmilt liiga lühike ja üksluine. Pööran tähelepanu just sellele, et kuna ma ise elan koolist pisut kaugemal kui enamik õpilasi, siis oli kahe tunni kava tõttu koolitulek minu jaoks pisut mõttetu. Samas oli hea vahelduseks viibida väljas ning lõpetada „koolipäeva“ varem kui tavaliselt.

Kuigi minu jaoks ei olnud üritus mitte just kõige erilisem, siis on nii mõnikordki selline üritus kasuks nii meile, õpilastele, kui ka õpetajatele, andes paljudele lõbusalt veedetud kvaliteetaega. Liigne pinginõrkimine võib nii mõnelgi toolil pikapeale tekitada augu.

Mihkel Hiob
11. a klass

Abja kooli õpilased terviserajal

Kohtumine Aidi Vallikuga

22. novembril oli kahele vahetunnil õpilastel võimalus näha ja kuulata kirjanik Aidi Vallikut. Esmalt tutvus kirjanikuga noorem koolipere. Neile tutvustati lasteraamatuid, räägiti, kuidas valmib üks raamat ja millised tegelased neis on.

Vanematele klassidele rääkis kirjanik teest kirjanikuks kujunemisest. Aidi alustas noorelt punkluulega. Käies ise luulet esitlemas, leiti ta üles ja avaldati luuleraamat luulekassetis ATS-i nime all. Edaspidi avaldas ta veel mõned luulekogud, kuid pärast ülikooliõpinguid ja siis õpetajana töötades, hakkas noorel kirjanikul peas jooksma hoopis teine lugu. Kuuldud lugudest ning erinevatest ideedest kujunes aastate jooksul üks tema tuntuim noorsooromaan „Kuidas elad, Ann?“. Romaan osutus väga populaarseks ning praeguseks on romaani põhjal valminud film, lavastus, laulud ning tulemas on lisaks praegustele järjelugudele veel lisa.

Kirjanik on abielus Ott Vallikuga, kellega peavad üleval kirjastust. Naine kirjutab iga päev raamatuid ning mees illustreerib neid. Lisaks kirjutab Aidi populaarse saatesarja „Saladused“ süžeed. Kirjanik täitis tunni kiirelt ja huvitavalt. Oli näha, et Aidi Vallik naudib seda, mida ta teeb ja suutis ka õpilastele oma tööst hea mulje jätta. Lisaks suutis ta ka panna õpilasi mõtlema elu üle. Kui üks inimene otsib seiklust ja teine armastust, siis saab alati keegi haiget, otsides samu asju, elatakse haiget saamata. Eks see on tuttav paljudele noortele. Kõige ilusa kõrval peab ka haiget saama, et elada täisväärtuslikku elu.

Elurõõmus Aidi Vallik saadeti tänu sõnade ja valju aplausi saatel tagasi Haapsallu.

Kelian Luisk
12. klass

Haikud

*

Meil lumi läinud,
lilled poevad maast välja.
Kevad tulnud taas.

*

Päike soe ja hea
soojendab meil väljas pead.
Ujuda on hea.

*

Lehed langevad
puud jäävad paljaks ja kõik,
kõik on porine.

*

Juba sajab lund,
jõule ootab iga laps,
piparkoogid peos.

Mariah-Theresa Turbel
VII klass

*

Luiged lendavad
lõunamaale puhkama,
ootama suve.

*

Õues sajab lund,
varsti käes on jõulud.
Nüüd too jõulupuud.

Martin Metste
VII klass

*

Tormised tuuled
puhuvad puhuvad maal.
Sahistavad puud.

*

Lumi lumi maal
valge ja pehme vatt
sulab päikese käes.

*

Lilled õitsevad
vesi vuliseb vaikselt
puud ärkavad taas.

Elle Agar
VII klass

*

Siuts siuts siuts siuts
siutsib papagoi puuris.
Kuhu siis vesi jäi?

*

Kurg lendas põhja
kompass kadunud kahjuks.
Kus siis hotell on?

*

Oi oi kõnnin ma
ohtlikul tänaval oi
kardan enda pärast ma!

Kevin Kallas
VII klass

Elav ja sportlik õpetaja Mikola Misjuk

Mis tõi Teid Abja Gümnaasiumisse?

Olin just kooli lõpetanud ja Abja Gümnaasium otsis kehalise kasvatuse õpetajat ja kergejõustikutreenerit. Täpselt seda inimest, kelleks olin õpinud.

Milline on olnud Teie haridustee?

Olen lõpetanud Karksi-Nuia Gümnaasiumi ja Tartu Ülikooli kehakultuuriteaduskonna.

Miks valisite just õpetaja ameti?

Mulle meeldis sporti teha kooliajal. Teised erialad tundusid kauged, treeneri ja õpetaja ametist oli olemas mingi arusaam ja nii asjad läksidki.

Kelleks Te soovisite saada lapsepõlves?

Kahjuks täpselt ei mäleta enam, aga nagu poisslapsed ikka, ma arvan, et politsei, lendur, autojuht vms.

Mis Teile meeldib Abja Gümnaasiumi juures?

Kehalise kasvatuse õpetajana ma hindan sportimise võimalusi. Hea on see, et Abja Gümnaasiumis on olemas staadion ja siin on tehtud aastaid heal tasemel kergejõustikku.

Millised on olnud kõige meelde jäävad hetked Abja Gümnaasiumis töötades?

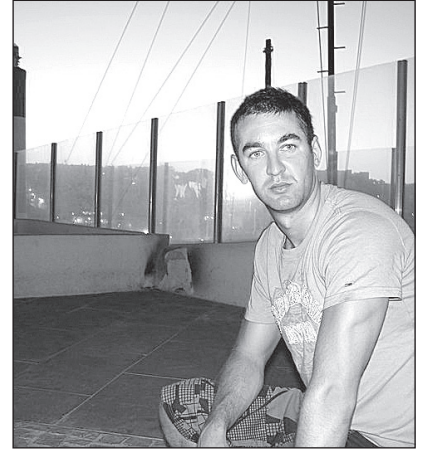
Esimene koolipäev, kui aktus oli staadionil ja lilled andis uuele õpetajale tubli spordipois Igor Kalužin. Enamus meelde jäävad asju on seotud võistlustega.

Millised asjad ei meeldi õpetaja töös?

Kasvatustöö ei meeldinud alguses üldse. Mul ei olnud aimu, et ma mõnes tunnis pean 90% ajast tegelema asjadega, mis ei käi kehalise kasvatuse ainekava juurde. Nüüd on asjad paika loksunud, eks ma ise olen õpinud ja „katseaeg” (õpilaste) on ka vist läbi saanud.

Kui sportlikeks peate Abja Gümnaasiumi noori?

Vahet peab tegema poiste ja tüd-

Õpetaja Mikola Misjuk

rukute vahel. Vaadates, kuidas spordirajatsi kasutatakse, kas iseseisvalt või treeningutel osaledes, siis Abja Gümnaasiumi poisid on üle Eesti keskmise sportlikud. Tüdrukute puhul ma näen suurt varu (vabandust, tüdrukud). Kokku võttes võib öelda, et sportivaid noori ikka leiab Abja Gümnaasiumist. Kahju on sellest, et nn tõsiseid tegeijaid on väga vähe. Selliseid, kes olenemata ilmast, vanarahvakalandrist ja muust 100 „ületamatust” asjast, oleks ikka treninngul ja julgeks seada kõrgeid sihte.

Abja Gümnaasiumi sportlike traditsioone teatakse kõige paremini tänu Valter Külvetile. Kas on oodata lähiajal uut Valter Külvetit?

Kahjuks Abja noored ei tea enamus Valter Külvetist midagi. Teadmiseks noortele, et Valter Külvetit peetakse Eestis läbi aegade kõige andekamaks kergejõustiklaseks koos Margus Hundiga. Stend võimla juures annab aimu tema saavutustest. Uut Valter Külvetit ei ole näha lähiajal, kuid rõõmu teevad kaks Abja Gümnaasiumi endist tunnustatud sportlast Erki Leppik ja Rauno Künnapuu, kes treenivad suurte sihtidega edasi. Need nimed võiks meelde jätta.

Milllega tegelete vabal ajal?

Spordin, puhkan, vaatan filme, loen erialast kirjandust ja muidugi kuulan muusikat Youtube'ist.

Oscar Rahu
10. b klass

Optimistlik muusika-õpetaja Endel Purju

Miks otsustasite hakata õpetajaks?

Aastal 1995 lõpetasin Viljandi Kultuurikolledži, kus erialaks oli löökpilli interpret ja ansamblijuht. Lisaks sellele sain kaasa muusikaõpetaja elukutse põhikoolis. Esimene pakumine õpetajakohale tuli Kosksilla algkooli.

Mida teie jaoks üldse tähendab õpetamine?

Õpetamine on üks pikk ja keeruline protsess. Iga tund peaks olema huvitav ja edasiviiv. Õpetamisel on mõte siis, kui sellel on ka mingi tulemus.

Mis meeldib õpetajaameti juures?

See, kui laps tahabki õppida ja tunneb selle vastu huvi. Rõõm on alati, kui suudad õpilast motiveerida õppima. Kollektiivid, kus töötan, on ka väga meeldivad.

Mis ei meeldi?

Ei meeldi, kui ma pean kedagi õppima sundima, pidevalt näägutama ja häält tõstma.

Milline peaks olema õpilane?

Korrektne, püüdlik, abivalmis ja annab sellega teistele õpilastele eeskuju.

Mis meenub kõigepealt ajast, kui olite ise õpilane?

Väga hea klass oli. Paljude klassikaaslastega suhtlen siiani. Koolis olid reeglid raudselt paigas. Direktorit, õppealajuhatajat ja õpetajaid austati alati. Kunagi ei olnud mingit vastuvaidlemist või muid probleeme.

Teadaolevalt olete õpetaja ka Abja Muusikakoolis. Mida õpetate seal?

Erialana õpetan löökpille – ksülo-

fon, trummid. Juhendan ka muusikakooli ansamblit.

Kui palju jääb töö kõrvalt vaba aega?

Ega eriti ei jäägi. Põhiliselt nädalavahetused on vabad. Nii palju aega jääb, et saan oma asjad ikka ära teha.

Millega oma vaba aja sisustate?

Kalal käin. Kui veel aega jääb, siis loen raamatuid. Püüan oma tuttavaid ja sugulasi ka külastada. Et ilma nendeta oleks elu päris jama ju.

Kas olete oma ametiga rahul?

Ikka olen, miks ma ei peaks olema. Seni, kuni õpilased on minuga rahul, olen mina oma ametiga rahul.

*Triin Kask
10. b klass*

Intervjuu Abja Gümnaasiumi infotehnoloogi Keijo Koortiga

Palun rääkige alustuseks endast mõne lausega (nimi, vanus, elukoht, jms).

Keijo Koort, 22, Abja Paluoja, siin sündinud ja kasvanud.

Mida te peate oma heaks ja halvaks iseloomujooneks?

Heaks iseloomujooneks pean abivalmidust ja sõbralikkust. Halvemaks võib lugeda seda, et ei oska tihti „ei“ öelda.

Kelleks saamisest te lapsena unistasite?

Ei mäleta seda. Vaevast mul üldse mingisugused plaanid olid. Võimalik, et autojuhiks.

Millega tegelete vabal ajal?/Mis on teie huvideks?

Vabal ajal puhkan. Võtan asju vabal ajal. Kui võimalus, külastan erinevaid muusikaüritusi ja jäädvustan neid. Mõned korrad aastas saab ka Eesti Noorte Kultuuriprojektiga

mõned neist üritustest isegi korraldada. Põhiliseks huviks on ikkagi fotograafia, millega viimasel ajal pole väga tegelda saanud.

Keijo Koort

Kus koolis ja mida te õppinud olete? Miks just seda eriala?

Peale Abja Gümnaasiumit läksin edasi Tallinna Ülikooli Haapsalu Kolledži, kus õpin rakendusinformaatika erialal. Valitud sai see eriala, kuna noorest peast on arvutitega läbisäämine hea olnud ja üheks kooliks, kuhu sisse sain, oligi TLÜ HK.

Kas te olete kunagi pidanud pettuma oma töös? Põhjendage.

Veel ei ole jõudnud pettuda. Abja Gümnaasiumis olen tööl olnud ju kõigest kolm kuud. Ainus, milles pettunud olen: ei üritanud piisavalt palju koolis programmeerimiskeeli pähe õppida.

Kuidas te leidsite tee Abja kooli?

Abja Gümnaasiumi direktor helistas ühel hommikul. Päev varem olin just lõpetanud lepingu Viljandis, kuna tol hetkel rohkem pakkumisi ei olnud, võtsin otsuse vastu.

Kas teie praegune töökoht pakub teile piisavalt enesteostusvõimalusi?

Ta pakub võimalusi, kuid võiks rohkem sisaldada disaini ja fotograafiat. Praegu tuleb nendega peale tööd tegeleda.

Millised on teie tulevikuplaanid?

Plaanis on TLÜ Haapsalu Kolledž ära lõpetada. Üks samm korraga.

Mis teie oma töö juures meeldib?

Katus on pea kohal.:D Saab loovalt probleemidele läheneda ja nad lahendada, võimalus töötada mitme ülesandega korraga.

*Mirell Põllumäe,
10. b klass*

Elupuude vahel

Intervjuu õpetaja Silvia Mälksooga

Mis oli lapsepõlves Teie unistuste amet?

Lapsepõlves oli neid mul mitu. Õpetajaks ma saada ei tahtnud, kuna nägin pealt ema vaevu, kui ta ühest koolimajast teise pidi kihutama. Arstiks ei tahtnud enam saada siis, kui kord viieaastasena noaga näppu lõikasin, panin käe pesukaussi ja vesi värvus punaseks.

Kusagil neljandas klassis, kui õpetaja oli mu kirjandi klassis ette lugenud, läksin koju ja teatasin, et tahan saada suureks sõnameistriks. Meil oli kodus selline raamatute sari: "Suuri sõnameistraid".

Hiljem tahtsin saada tantsijaks.

Kes oli Teie lapsepõlve iidol? Miks?

Minu lapsepõlve ja ka noorusaja iidol oli kirjanik Silvia Rannamaa, "Kadri" ja "Kasuema" autor.

Ta kasutas oma teostes päevikuvormi, see on isiklikum ja sugestiivsem kui tavaline jutustus või romaan. Omal ajal olid need raamatud väga populaarsed.

Olin Silvia Rannamaaga 30 aastat kirjavahetuses. Ju siis oli vaja sellist vaimset ema ja õpetajat ning usaldusalust.

Kirjeldage oma haridusteed.

Olen lõpetanud Viljandi C. R. Jakobsoni nimelise I Keskkooli kirjanduse eriklassi, eelnevad kaheksa aastat õppisin nn punases majas, praegune Viljandi maagümnaasium. Tartu Riiklikus Ülikoolis omandasin kõrghariduse eesti keele ja kirjanduse (žurnalistika eriharu) erialal. Mulle meeldib ikka veel käia kursustel ja end täiendada.

Miks valisite just õpetaja ameti?

Õpetaja ametit ma tegelikult valinud ei ole. See amet leidis mu ise üles. Kuna mu abikaasa suunati Apja tööle, siis pidin ju talle järgnema. Abjas ajalehe toimetust ei olnud; meie lapsed olid siis väikesed, asusin tööle Abja lasteaeda. Ühel saatuslikul hetkel tuli minu juurde Aksel Tiideberg ja kutsus mu kooli. Nii see läks. Ega ma ei kahetse. Õpetaja amet on ju väga palju pakkuv. Peab endast andma, aga saab ka palju vastu, kui on õnne. Mul oli väga tore 12.klass, kes oma

Õpetajad tervisepäeval

rada elus otsib ja nüüd on mul vahva viies klass. Kõik eelmised lennud on jätnud jälje, eriti esimene lend, kellele olin ka kasvataja lasteaias. Olen siit elupuude vahelt läinud ja tulnud juba 25 aastat.

Millega meeldib Teile tegelda vabal ajal?

Vabal ajal meeldib mulle ujuda, viimati kastsin end Kariste järve vette 9.oktoobril. Ega soe just ei olnud, aga tore siiski. Kepikõnd ja suusatamine on samuti mu lemmikharrastused. Kui ei liiguks, oleksin vist tooli külge kinni jäänud (tööde parandamisest). Liikumine aitab olla elus, ma ei suuda istuda päev otsa toas.

Raamatud on mu ümber kogu aeg olnud, teatris tahaks palju rohkem käia, kui saab. Reisimine avardab il-mavaadet, raputab argipäevast lahti.

Mu täiskasvanud lapsed ja lapse-laps on mulle väga tähtsad, nende käekäik on mul südamel kogu aeg.

Kuidas hindaksite siinset õpilaste taset?

Igas klassis on andekaid lapsi. Tõõkus on aga see, mis paljudel puudub. Ilma tööta ei tule midagi.

Peaks vana hr Mauruse kombel kordama: "Õppige, õppige nagu hullud!" Mugavus ja lihtne äraolemine ei vii kuhugi.

Arvan, et kui ma mõneski õpilases olen suutnud äratada huvi kirjandu-

se vastu, siis olen oma missiooni täitnud. Tänapäeva kiirustavas maailmas oleks kirjandus nagu midagi elitaarset, väljavalitute kunst või nii. Igatahes väheste huvi, kahjuks. Meie ajal oli see huvi palju suurem, aga ka muid võimalusi oli vähem. Siiski olen märganud õpilaste hulgas päris palju hoidvat suhtumist meie ilusasse eesti keelde. Mõned õpilased aga kasutavad nõ "emakeele ilu".

Samas on lihtsalt kena kuulata, kui õpilased loevad luuleõhtul luuletusi peast ja südamega.

Millised on Teie suhted teiste õpetajate ja õpilastega?

Suhted on ikka head. Teisiti ei saagi koolis töötada. Olen üsna otsekohene ja kui ma ei ole millegagi rahul või miski ei meeldi, siis ütlen selle ka välja.

Mida arvate kooli uuest juurdeehitusest?

Tore, kui midagi uut valmib. Samas mõtlen, kui kaua oleme esimesel ja teisel korrusel remontimata klassiruumides õpetanud, siis...

Ootan pikisilmi, millal valmib uju-la. Ei tea, kas jõuan ikka ära oodata. Lapsed nautigu uusi tööõpetusklasse ja sportigu!

*Intervjueeris
Peeter Järvelaht,
10. b klass*

Käsitööhuviline ajalooõpetaja

Intervjuu õpetaja Maile Kreevsiga

Kust olete pärit ja milline oli teie lapsepõlv?

Olen pärit Mõisakülalt. Kuigi ma praegu seal enam ei ela, lähevad mulle selle väikelinna arengud väga korda. Pean end neljandat põlve mõisakülalaseks. Mõlemad minu vanavanaisad asusid sinna juba möödunud sajandi alguses elama. Minu isapoolne vanavanaisa on läti päritolu, sealt siis ka minu võõrapärane perekonnanimi.

Lapsepõlve pean väga õnnelikuks ja muretuks ajaks. Tervise tõttu ei saanud ma lasteaias käia, tagantjärele mõeldes oli see aga pigem võit, et sain esimesed eluaastad kodus kasvada. Meie peres oli kaks last – mul on ka noorem vend.

Millisest koolist sai alguse Teie haridustee ning kus see jätkus?

Alustasin oma kooliteed 1985. aastal Mõisaküla Keskkoolis. Kooli kõrvalt käisin ka Abja Lastemuusikakoolis klaverit õppimas. Kuigi minust muusikut ei saanud, tunnen, et see kool andis mulle siiski midagi väga olulist kaasa.

Lõpetasin keskkooli ning asusin õppima Tallinna Majanduskooli. Aasta pärast lõpetasin selle kohtusekretäri ning –täiturina.

1998. aastal alustasin õpinguid Tartu Ülikooli ajaloo osakonnas. Pärast ülikooli lõpetamist jätkasin haridusteed Tallinna Ülikoolis, kus läbisin õpetaja-koolituse.

Miks valisite oma erialaks just ajaloo?

Kooliajal unistasin mitmete erialade õppimisest. Kindlasti mõjutas minu valikut ajaloo kasuks ajalooõpetaja Astrid Tiidebergi eeskuju. Keskkooli lõpetamise järel oli see üsna iseenesestmõistetav, et jätkan õpinguid ajaloo erialal.

Mäletan, et oma hinges oleksin ehk tahtnud minna õppima käsitööd. Kuna meie peres on põlvest põlve käsitööskust edasi antud ning emalt olen pärinud kunstiaide, siis kaalusin ka võimalust asuda Tallinna Pedagoogikaülikooli käsitööd õppima, kuid tol hetkel ei olnud veel ilmselt õige aeg. Tagantjärele ei kahetse oma tollast valikut, sest käsitöö on väga sügav ala, mida ehk otse kooliõppimise järel ei saaks nii sügavalt mõelda.

Õpetaja Maile Kreevs

ongi pisut keeruline õppida. Kindlasti andis Tartu Ülikool mulle tugeva ja laiapõhjalise hariduse. Poolteist aastat tagasi õnnestus mul ka oma ammune unistus teoks teha ning asuda rahvuslikku käsitööd õppima.

Mida peate õpetaja ameti juures tähtsaks?

Pea väga oluliseks, et õpetaja maailm ei piirduks üksnes tundide ettevalmistamise- ja läbiviimisega, vihkute parandamisega ja teiste traditsiooniliste õpetajaameti juurde kuuluvate „kohustuslike“ komponentidega. Minu arvates on väga oluline, et õpetaja leiab aega tegeleda ka asjadega, mis ei ole otseselt tema erialaga seotud, kuid laiendavad tema vaatevälja ja silmaringi. Oluline on leida aega reismiseks, hobidega tegelemiseks jne.

Ma imetlen kolleege, kes on koolis töötanud aastakümneid. Kogemus on õpetajatöös tähtis ning see tulebki ajaga. Samas pean väga tähtsaks, et õpetaja suudab ära tajuda selle õige hetke, millal on aeg täis saanud ning siis kõrvale astuda.

Kuidas tunnete ennast Abja Gümnaasiumis? Kas olete sulandunud koolielu?

Töötan Abja Gümnaasiumis kahel päeval nädalas ja need kaks päeva on minu jaoks alati väga tegusad ja kiiresti mööduvad. Iga tööpäev üllatab mõne uue asjaga. Seetõttu ei arva ma, et olen veel koolielu sulanud. Aga tunnen end siin sellegipoolest hästi!

Mida Te arvate Abja Gümnaasiumist?

Kui mulle kevadel pakuti võimalust hakata Abja Gümnaasiumis ajalugu ja ühiskonnaõpetust õpetama, olin alguses väga kõhkleval seisukohal. Alguses pidasin liiga kaugeks ka vahemaad – Abja Gümnaasiumi lahutab minu talust 28 km. Kuna aga mitmed head kolleegid julgustasid mind, siis otsustasin selle pakkumise siiski vastu võtta.

Mulle meeldib, et nendes klassides, keda siin koolis õpetan, õpib palju andekaid ja kõrgelt motiveeritud õpilasi ning klassides on hea vaimus. Samuti meeldib, et siin koolis on tubil tasemel huvitegevus. See on valdkond, mille järgi tuntakse kooli ka kaugemal. Väga hea meel on mul ka uute tööõpetus- ja käsitööruumide üle, kuna olen jätkuvalt seisukohal, et need ained on väga olulised. Loodan, et Abja Gümnaasium jääb ka tulevikus püsima, kuna väikesel maakoolidel on Eesti haridusmaastikul kindlasti oluline roll kanda.

Millised on Teie tulevikuplaanid ja eesmärgid elus?

Hetkel ei tunneta suurte plaanide tegemise vajadust. Leian, et kõik, mis mulle on elus hetkel oluline, toimib väga hästi. Mulle on ja ka jääb kõige tähtsamaks minu pere. Kui on toetatav pere, siis on ka kõiki tööalaseid eesmärgi lihtsam saavutada. Püüan siinse koolieluga kohaneda. Kindlasti tahan kevadel lõpetada oma käsitööõpingud.

*Intervjuueris
Hanna-Maria Kordziejonek,
12. klass*

Reisihimuline õpetaja Evelyn Lossi

Intervjuu inglise keele õpetajaga

Rääkige endast natuke - kus sündisite, millistes koolides käisite?

Olen sündinud Paides, kust mu ema pärit on. Pärast lühiajalist Tartu elamist (seoses ema ülikoolis õppimisega), kolisime isa kodukohta Viljandisse. Õppinud olen Viljandi Paalalinna Gümnaasiumis ja Tartu Ülikoolis.

Kelleks te saada tahtsite?

Ei mäleta, et oleks olnud konkreetset soovi seoses elukutsega, inglise keel oli koolis kindlasti lemmikaine, samuti meeldis saksa keel. Teismelisena pigem unistasin reisimisest ja mitmete võõrkeelte valdamisest. Pärast gümnaasiumi lõppu oli kange tahmine ringi rännata - reisisin Saksamaal ja USAs.

Siiski meenub, et 10. klassis mõtlesin, et kui oleks võimalus õppida ükskõik mida, ükskõik kus, siis tahaksin õppida inglise keelt Tartu ülikoolis, ka mu ema on õppinud sama eriala samas koolis, õpetaja elukutsest ei unistanud, see lihtsalt läks nii.

Miks te hakkasite õpetajaks?

Ülikoolis õppides, oli vaja kohta, kus praktiseerida. Sattusin Abja Gümnaasiumisse, kuigi elan Viljandi maakonnas, polnud ma varem Abja kanti sattunud.

Mis selle töö juures head on?

Töö iseenesest on väga huvitav, kuna õpetan peamiselt vanemaid klasse, siis puutun kokku väga erinevate iseloomudega inimestega, kes pidevalt jagavad oma rõõme ja muresid, iga päev on erinev, kindlasti olen ma ka ise neilt üht-teist õppinud.

Kas on midagi, mis ei meeldi?

Muidugi oleks ideaalne, kui kõik õpilased alati õpiks ja käituks, nagu neilt oodatakse. Püüan ka mitte liigselt tähele panna tujutsemist, sest kõigil on on halbu päevi, kui see õppetööd häirima hakkab, siis ütlen paar karmimat sõna. Ei pea olema briljantne õpilane, aga viisakalt ja kenasti käituda suudab igaks.

Õpetaja Evelyn Lossi

Kas teil on oma lemmikõpilasi koolis?

Arvan, et lemmikõpilasi mul pole. Muidugi, kui õpilane töötab tunnis kenasti kaasa, hinded on korras ja käitub ääretult meeldivalt, jääb see silma.

Kas igatsete mõnesid lõpetanud?

Otseselt ei igatse. Mul on olnud klasse, keda olen õpetanud päris mitu aastat. Lendu, kes lõpetas 2008. aastal, õpetasin 4 aastat ja nii mõnegagi olen jäänud suhtlema ka pärast koolilõppu. Järgmisel aastal tundub ehk pisut kummalinegi, et praegused abiturientid, keda olen õpetanud alates 7. klassist, enam siin ei ole.

Kui hästi saate teiste õpetajatega läbi?

Arvan, et teiste õpetajatega saan kenasti läbi.

Kui hästi suudate klassis korda hoida?

Saan hakkama. Üldiselt olen üsna

malbe, aga vihaseks ei tasu mind ajada, olen ikkagi Lõvi tähtkujust.

Milline on teie lemmikklass?

Lemmikklassi pole, eks iga klass on omanäoline ja kordumatu.

Mida te vabal ajal teete?

Mulle meeldib väga reisida, suviti olen tavaliselt ühe kuu Rootsis, sel aastal käisin ka Norras. Mulle meeldib keeli õppida. Käisin Viljandi keelte koolis hispaania keelt õppimas, kodus õpin iseseisvalt saksa keelt, elasin pärast gümnaasiumi lõppu ühe aasta Saksamaal, püüan keelt mitte unustada, vaatan ka saksa televisioonikanaleid peaaegu iga päev.

Tahaksin meelde tuletada vene keelt ja mõtlen ka rootsi keele õppimisele, sest võimalused selle keele omandamiseks on ideaalsed.

*Intervjueeris Jari Sala,
10. b klass*

Üritati parimat, välja tuli nii nagu alati

Oktoobri algul tähistati üleriigiliselt õpetajate päeva – meie koolis toimus see 5. oktoobril, mis ka oli selle päeva ametlik kuupäev. Nagu tavaks on saanud, olid õpetajateks sellel päeval vanima klassi õpilased. Eesmärgiks on näidata, kui lihtne või raske õpetaja töö on ja innustada noori täiskasvanuid just valima õpetaja elukutset.

Koolipäev hakkas mõni minut varem kui tavaliselt. Alustuseks peeti aktus, nagu see juba iga suurema ürituse puhul traditsiooniks on saanud. Aktus algas direktori kõnega, pärast seda toimus võtme „pidulik“ üleandmine uuele koolijuhile, kes pidas ka enda ja klassi eest koolirahvale kõne. Toimus väike õpetajate tutvustus ning koolipäev võis alata.

Tunnid lühendati tavapäraselt 45 minutilt 30 minutile. Lisaks muutis koolipäeva lühemaks ka see, et kõikidel klassidel oli 4 tundi. Esimene tund oli natuke lühem kui teised, sest aktus võttis selle ajast oma osa. Meie klassil möödusid tunnid päris rahulikult, eks õpetajadki ju tea meie klassi kui vaikset lambukest. Erinevalt eelmistest aastatest püsisid enamik oma tundides ega jooksnud koolimajas ringi. Õpetajad olid keskpärased, mõni pingutas üle, mõni võttis asja aga liiga lõdvalt. Aga seegi kord oli neil alles esimene, oma vigadest ju õpitaksegi. Koolipäev lõppes taas aktusega, mil toimus võtme tagasiandmine.

Mida ma aga tunnistama pean, on see, et minu arvates kukkus selle

aasta õpetajate päev välja magedam kui varasemate aastate omad. Eelmissed õpetajad on näidanud end pisut teisest küljest, tänavu olid õpetajad liiga tavalised. Ainult paar abiturienti oskasid end näidata ka näitlejatena, see kukkus neil üpriski hästi välja.

Õpetajate päev mind sel aastal väga ei köitnud, minu jaoks möödus see pisut passiivsemaltki kui tavaline koolipäev. Traditsioone tuleb aga säilitada ning ega kogu aeg ei saagi kõik olla särav, teinekordki tuleb ette halvamaid aegu. Aga eks me elame ja näeme, mis saab toimuma järgmisel aastal – võib-olla serveeritakse meile midagi väga maitsvat ja magusat.

Mihkel Hiob
9. klass

Mõtteid 2010.aasta õpetajate päevast Abja Gümnaasiumis

Õpetajate päeva võib pidada ka õpetaja ametit proovivate noorte või tulevaste õpetajate päevaks. Mäletan seda, kui ise lõpuklassi õpilasena andsin koolis õpetajate päeval saksa keele tunde. Läks veel viis aastat ja olingi juba pärisõpetajana klassi ees.

Abja Gümnaasiumi abiturientid pakkusid minule unustamatu päeva, kus ma sain ennast kõrvalt jälgida ning mõelda sellegi üle, kas ehk juba ametialane kretinism ei hakka painama ennast ja teisi.

Kustumatu mulje jättis mulle keemia- ja kunstitud. Ida Rahu on oma tuntud headuses ja nüüd ka pedagoogilises professionaalsuses vastupandamatu.

Keemiatund vastas igati ainedidaktiilistele ja –metoodilistele kriteeriumidele. Ida koos assistendi Tõnisega aktiveeris õppijaid kaasa mõtlema, ütlemata ja jälgima.

Põnevus kruviti viimseni üles. Hetkekski polnud igav. Kahju oli ainult sellest, et tund nii kiiresti lõppes. Oleks mul omal ajal õnne olnud osa saada sedalaadi keemiatundidest.

Noored õpetajad

Kunstitud arendas loovust, teema oli igati aktuaalne ning kaasakiskuv. Nüüd on masust hoopis parem ettekujutus, sest Türiõnne pank aitab alati.

Uhke tunne oli koolipäeva lõpus saada tunnistus, kus hinded igati objektiivsed ja põhjendatud. Selle aasta lõpuklassi neiud ja noormehed väärivad minu arvates igati imetlemist ning eeskujuks võtmist nooremate saatuskaaslaste poolt. Õpetajate päev näitas, et lõpuklassi neiud ja noormehed on Abja Gümnaasiumi visiitkaart. Ehk läheb teist mõni ka õpetaja rasket ametit omandama.

Aitäh teile meeldejäeva päeva eest!
Ramo Perner

Õpetajate päev Abja lasteaias

5. oktoobril, õpetajate päeval anti 11. klassile võimalus minna Abja lasteaiada proovima kätt kasvatajana. Lasteaias käisid Liis Puusaar, Janetta Lille, Kristiin Sikka, Reet Puks, Liis Ojaloo, Kelly Ruusalu, Gerda Kont. Lastega veedetud päev oli väga õpetlik ja hariv.

Mina sain endale 1 rühma, ehk siis kolmeaastased. Lapsed olid väga toredad. Nad alles avastasid maailma ja õppisid. Lapsi tuli palju juhendada ja nad ka ise palusid abi erinevate tegevuste juures.

Samal nädalal oli käimas ka leivapäev. Lugesime pisikestele kakukese raamatut, näitasime pilte ja esitasime küsimusi. Minu suureks üllatuseks ei teadnud lapsed, kes on pikk-kõrv, kuid me seletasime neile. Käisime lastega ka laulmas, enamus laule olid leivast ja kakukesest, kuid ka sügisest.

Ennelõunat läksime lastega välja, kus saime kokku ka teiste klassiõdedega ja vahetasime muljeid. Õues korraldasime lastele ühiseid ringimänge ning laulsime.

Päev lasteaias oli igati positiivne ja meeldejääv ning avardas silmaringi.

Lapsed olid väga vahvad ja armsad.

Gerda Kont,
11. a klass

Õpetajad koolipingis

Ka meie olime enne õpetajate päeva pisut ärevil. Kuidas seekord? Millega üles astume?

Sahistati, et tänavused õpetajad on väga ranged ja võtavad asja täie tõsidusega. Ega meilgi siis muud üle jäänud, kui otsustasime ühtse vormi kasuks: valge pluus, must seelik või püksid ja sinine kaelarätik.

5. foktoobri hommikul olime pisut elevil. Ühtne riietus tekitas mõnusa 13.klassi tunde ja marssisime laulu saatel saali. Direktor Ojamaa andis võimu üle Timole -sic!- võimsa mutrivõtmega ja muutus ise koolipoiss Jüriks.

Üllatav ja uudne oli kõikide noorte õpetajate tutvustamine, mis tekitas saalis paraja elevuse, kuna 12.klassi matkimisokuse üle ei saanud nuri-seda. Õppealajuhataja "Nii!" oli väga usutav.

No egas midagi, tundi! Meiega tegelesid koguni kaks õpetajat: Ida ja Tõnis. Oleks küll tahtnud sel päeval natuke luuslanti lasta, aga ei õnnestunud.

Esimene tund oli kohe eesti keel ja õpetaja Ida tegi meile etteütluse. Peab ütleva, et kergete killast see ei olnud. Tõnis samal ajal passis, et keegi maha ei kirjutaks ja ette ei ütleks. No kuidas sa jäta sõbrad häta, ikka aitasime. Ka Ida ise oli väga range ja märkas iga pisiasja. "Ahoi!" kostis jälle kateedrist, "ei ole vaja naabrit toetada!"

Kihnu Laine

Teine tund oli keemia. Noh, olgem ausad, sellest tunnist oleks hea meelelega pausi pannud, aga ei õnnestunud. Katsed, valemid, katsed, suits, paugud! Lõpuks töö! Ahoi! Ida ise nägi oma valges kitlis välja tõeline keemik ja Tõnis tema assistent. Ei ole tõesti nende süü, et mõnel meist reaalinetelega kõige paremad suhted ei olnud juba kooliajal. Kõige agaramad meie hulgast tegid koostööd, aga kokkuvõttes said ikkagi ühed. Minul oli vähemalt kaks ja mu pinginaabril kaks+.

Järgmine tund oli joonistamine. Jagasime sõbralikult oma värvipliiatseid ja vildikaid ning sissejuhatava laulu, mille sisu oli: kõik on kõigile võlgu saatel joonistasime, kuidas fantaasia võttis.

Perekonnaõpetuses tuli kirjutada esse, kui ma õigesti mäletan, siis midagi õnnelikust perekonnast.

Kes kirjutab oma mehest kui kõige paremast sõbrast, kes oma lastest, kes püüdis hiilata ladina sententsidega, aga seegi tund sai otsa.

Aktus oli lõbus, sest ka meie astusime püünele ja pool klassi luges ankdoote, teine pool etendas proua Lainet ja teisi kihnlasi. Küll oli tore keerutada punatriibulistest seelikutes!

Lõpuks saime ka tunnistused. Noh, kõik olid viied, välja arvatud see keemia. Aga küll aeg parandab haavad.

Igatahes saime päris hästi aru, et isegi 30 minutit järjest paigal istuda ei ole sugugi lihtne, rääkimata 45-st. Koju sammudes oli minu silme ees kujutluspilt nii mõnestki noorest õpetajast või õpetajannast, Ida näiteks nii õpetaja kui geeniteadlasena... Ja kes kõik veel.

Nii et oma kogemuste põhjal võin öelda: kõik tunnid saavad ükskord läbi, ja ühel hetkel võib hoopis natuke kahju olla, et see kõige ilusam aeg inimese elust ongi läbi...

Silvia
13. klassi õpilane

Rebased saavad süüa

7. oktoobril toimunud rebaste ristimisel said kõik ristitavate kõhud parimat kraami täis, mida eales söödud. Käidi läbi huvitavaid teid. Enamus pidas vastu. Ära ei surnud keegi. Kuid kus oli Puidet?

Rebaste retsil oli palju huvitavat. Olles ise sellesse kaasatud, tean täpselt, kuidas asjad olid ja mis üldse toimus.

Paar päeva enne retsi otsisin hooliga riideid, mida selga panna. Seda mitte sellepärast, et oleks öudselt tähtis, kuidas ma välja näen. Vastupidi, just räbalaid ma otsisingi, sest teadsin, lilledõhna ja puhaste riietega koju ei jõua. Meil kõigil oli vaja endale selga sobitada punased retuusid, trikoo ja kontskingad. Kui kuulsime, et liibuv kostüüm valiti Karl Puideti pärast, olime kindlad, saab nalja. Tema aga tõdes: „Ma ei jõua hommikusele üritusele!“ Lootsime, et ehk ta tuleb siis õhtuselegi. Eelviimasel päeval sai välja mõeldud ka laul. Selles kiidan meie klassi tublit neidu Reeta, kes mõtles enamuse lauseid. Harjutasime palju, et kõik ikka välja tuleks. Seda tehes leidsime ka paar kohta, kus võiksid teised sõnad olla. Viisijupp oli lihtne ja seetõttu saime sellega ideaalselt hakkama. Kui laul valmis, tuli mõelda veel ka tants. See oli juba tüdrukute rida, sest meessoost isikud ju tavaliselt nii loominguised ei ole.

Kätte jõudis kaua oodatud päev. Hilpudest kostüüm selga, õpikud kartulikotti, saba taha, näts pöske ja hakkasin astuma. Saime enne kooli minekut veel osade teiste kaasõpilastega kokku, et käia see tee koos läbi. Jõudnud kooli ukse ette, ootasid meid seal juba 11. klassi õpilased „maitivate“ toitudega.

Kuna olin eelnevalt kodus nätsu pöske pannud, sain seda pärast suupistete proovimist närida ja halba maitset peletada. See, mis meid majas ees ootas, oli midagi palju huvitavam. Seal oli 11. klassi õpilasi palju rohkem ja seetõttu ka „toitu“. Maitseid, kuidas maitseid, ära sai need söödud, isegi juua anti, aga kõht jäi väga tühjaks. Vahetundides toimusid erinevad mängud ja saime esitada ka enda tantsu- ja laulukava. Meie isandad olid väga rõõmsad, et said meid käsutada ja panna erinevatesse situatsioonidesse. Kool sai läbi, hommikune üritus samuti. Koju minek.

Kas Puidet jõudis kohale?

Õhtusele üritusele jõudnud, märkas in kohe, et meid oli jäänud vähe-maks. Ka Puidet ei tulnud kohale. Aga see selleks. Meile öeldi, et tuleb läbida rada, silmad kinni seotud. Mina olin Reinega paaris, kuna leppisime eelnevalt kokku, me teeme kõike koos. Silmad kaetud, tõmmati meil mõlemal üks jalg ja käsi teibi-

ga kinni ja aheldati üksteise külge. Edasi pidime astuma ettevaatlikult, kui poleks seda teinud, oleks mats üpris valus olnud. Kuna me ei näinud midagi, võisime ainult oletada, mis toimub, ning kus me oleme. Alustuseks tuli meil tõmmata ennast kõie abil trepist üles. Edasi minnes pidime vaheldumisi roomama pinkide alt läbi ning siis üle pinkide astuma. See koht läbitud, pidime heitma matile pikali, mille peal meid tõmmati edasi. Jäime seisma, seejärel tõusime püsti. Saime jällegi maitsta nende hõrgutavaid roogasid-heeringat ja mingit salatit, selle kõige kõrvale kuulus ka mitte maitsev jook ja „rebase vaktsiin“. Mõõdus paar põnevat hetke, kui jõudsime esimesele korrusele, kus oli pikk roomamisrada. Seda läbides jäid näppu nii kalapead kui ka mädaõunad. Kõige lõpetuseks saime toorest muna. Sellega oli rada lõppenud. Hiljem läksime õue ning seal jagati meile Rebaste tunnistused. Nüüd mindi pesema, kes kooli, kes koju. Viskasin riided kilekotti, ning sinna nad jäid.

Mina jäin päevaga väga rahule ega kahetse, et kohal olin. Kahetsegu hoopis need, kes kordagi kohal ei olnud.

Oscar Rahu
10. b klass
Abja Gümnaasium

Tallinna ekskursioon

Sügisel koolivaheajal käisime klassiga Tallinnas. Jalutasime vanalinnas ning Kadrioru pargis.

Vanalinnas külastasime martsipani muuseumi. Seal vaatasime kujukesi, mis olid tehtud martsipanist. Nende hulgas olid martsipanist kitarr, klaver, presidendi pea kuju jne. Pärast näituse vaatamist sai igaüks vaadata martsipani valmistamist ja maitsta isetehtud martsipani (milleks läks vaja ainult mandleid, tuhksuhkrut ja suhkrusiirupit) ning teha ise sellest kuju, mille võis ära pakkida ja kaasa võtta.

Tallinnas külastasime veel ka Okupatsioonide muuseumi, kus meile räägiti huvitavalt Eesti lähiajaloo, mil Eesti oli okupeeritud. Vaatasime väljapanekut selle ajastu esemetest,

Martsipani muuseumis

seal oli palju huvitavat, nagu näiteks metsavendade asjad, salakuulamise aparaadid, selle aja autod, esimene arvuti, esimesed raadiod ja sidevahendid ning palju muud.

Seal muuseumis oli samal ajal üle-

val ka ameeriklanna Mary Frances Lindströmi lähiajalooline fotonäitus „Impeeriumi varjud“. Nii teisest kui isiklikust huvist on ta viimase 20 aasta jooksul külastanud kümneid Ida-Euroopa ja Kesk-Aasia piirkondi Kaliningradist Mongooliani ning jäädvustanud nõukogude aja sümboleid ja varemeid ja tänavapildi järkjärgulist muutumist. Neid pilte oli huvitav vaadata.

Pärast muuseumi tegime bussiga linnaekskursiooni. Sõitsime ringi Mustamäel ja Lasnamäel, Pirital, Kadriorus ja Keskklinnas ning jälgisime vaatamisväärsusi. Ühe päeva sisse mahtus palju uut ja huvitavat.

Mari Kask
8. klass

Abja Gümnaasiumi õpilased osalesid „Noorte Meediaklubi“ sügislaagris

Paides toimus põhikooli lõpuklasside ja gümnaasiumiklasside ajakirjandushuviliste 11. koolilehete sügislaager. Tänavu novembris said üle Eesti kokku meediahuvilised. Üritus toimus tänavu 5.-7. novembril Eestimaa südames, Paides. Laagri toimumisele pani toetava õla alla Paide Gümnaasiumi direktor, Vello Talviste, kes usaldas kooli meediahuviliste kätte. Paide Gümnaasium muutus kolmeks päevaks tõeliseks ajakirjanike ussipeaks.

Nädalavahetuse jooksul rääkisid meediatudengid ja noored tegevajakirjanikud, kuidas kirjutada head uudist, arvamuse- ja olemuslugu, toimetada artikleid või kujundada/küljendada lehte. Lisaks jagati õpetussõnu, milline peaks olema üks lahe koolileht, kust leida huvitavamaid teemasid ja kuidas suhelda infoallikatega.

Noortel ajakirjanikel olid käed ja jalad pidevalt tööd täis, tuli töötada varavalgest õhtupimeduseni toimetajate koosolekutel, kus õpiti enda poolt

valitud žanrit. Pinget tekitasid noorte seas igapäevased tähtajad, millal tuli oma vastvalminud töö esitada. Abja Gümnaasiumi „värsked ajakirjanikud“ pidasid pingele hästi vastu. Suur osa oli sügislaagris grupijuhtidel, kes jagasid oma teadmisi noortega. Sügislaagri eesmärk oli noorte teadmiste pagasi täiendamine ja julgustada õpilasi tegema koolilehte ja propageerida ajakirjaniku tööd.

Peakorraldaja Kertu Videri poolt oli kohale kutsutud üks üllatusküaline, ajakirjanik Rasmus Kagge. Tema rääkis ajakirjaniku tööst nii, nagu see on, mitte ei ilustanud seda, nagu tihti peale tehakse.

Meie kooli noortele laager meeldis, õpiti uusi nippe ja teadmisi koolilehe huvitavamaks tegemiseks. Abja noortest osalesid sügislaagris neli Abja Gümnaasiumi õpilast: Sandra Saar, Mario Kekišev, Jari Sala ja Oscar Rahu.

Mario Kekišev.
10. a klass

Stockholmi kruisil

Otsustasime koolivaheajal midagi põnevat ette võtta ning läksime Stockholm kruisile. Tallinnast astusime laeval. Laeval esines õhtul Itaalia tsirkusetrupp, veel toimusid seal karaoke ja disko. Pärast lõbusat õhtut veetsime öö neljakohalistes kajutites.

Hommikusöögi söime rootsi lauas, kus olid väga rikkalik toiduvalik ja meeldiv keskkond. Hommikul Rootsis laevalt maha astudes sõitsime kõigepealt Vaasa muuseumisse, seal oli vägs suur laev, millele oli muuseumi-

maja ümber ehitatud. Pärast seda toimus vanalinna ekskursioon, jälgisime kuningalossi juures vahtkonna vahetust ja külastasime mündimuuseumi, käisime Stockholmi Eesti Kooli juures ja kõndisime mööda kitsaimat tänavat. Saime külastada ka Stockholmi kaubanduskeskusi, kus sai maksta ainult Rootsi rahaga. Pärast pikka ja väsitavat päeva asusime sadama poole teele, sõitsime metrooga sadamasse ja läksime laevale.

Kõigepealt puhkasime laeval, sest

Stockholmis Eesti Kooli ees.

ringi kõndimine oli meid väsitanud. Seejärel hakkasid kõik kruisist viimast võtma, et see reis jääks kauaks meelde. Pidutseti hommikuni, mil olime juba Tallinnasse tagasi jõudnud. Oli tore reis.

Gete Kaasike
8. klass

Lahe koolipäev 2010

Noortekonverents "Lahe koolipäev 2010" toimus 4. novembril Tartus, Vanemuise teatris. Üritus toimub igal aastal, sel korral kuuendat korda teemaga "Kes juhib meie mängu?".

Abja gümnaasiumist oli osalemas kolm õpilast 12. klassist, hommikul vara asusimegi sügisese Tartu poole teele, teadmata veel, milline koolipäev meid ees ootab. Päev algas Tartus, Raekoja platsil, kus meid rivistati üles ja jagati gruppidesse, et minna orienteeruma ning ikka selleks, et natuke tutvuda Tartu linna ja sellega seonduva ajaloo. Pärast orienteerumist tehti kaubamaja ees grupipilte- moodustati tähed ja neid pildistati katuselt, millest hiljem laused kokku pandi. Edasi samusimegi Vanemuise poole.

Iga osaleja kinnitas oma kohaloleku ja sai vastu märgi eesnimelga, osalejaid oli 700. Samuti anti kõigile kott, milles oli ajakava, erinevad küsitlused, koolide tutvustused ning muu sinna juurde kuuluv. Saalis ootas kogu koolipere suurt avapauku, mida meile lubati ja selle me ka saime. Suure kärtsu ja mürtsuga. Nägime esimese etteastena lõiku muusikalist "Helisev muusika", esimestena. Ees ootas rida esinejaid, kes oma etteaste tegid.

Esimesena asus lavale lavastaja Ain Mäeots. Tema spekuleeris teemal "Mis on päris?". Selleks tõi ta illustratiivse näite, mis lühidalt öeldes oli intervjuu Inga Allikuga (seriaalset "Pilvede all"), kus esitati erinevaid küsimusi tööalaselts kui ka eraeluga seonduvast, sellest intervjuust lõikas ta kokku video, mida meedias tavaliselt esitatakse, ehk pakutakse rahvale seda, mida

nad näha tahavad, aga kogu sisu, mis näitaks kogu tõe selles loos, jäetakse välja.

Järgnes värskendav mahlapaus, kus pakuti lisaks pirukaid ja kohukesti, kõigile midagi.

Järgnevalt astusid meie ette Mart Mikk, Peep Vain, Urve Palo ning Juku-Kalle Raid, kes rääkisid sellest, kuidas meid mõjutatakse. Mart Mikk on küll ooperilaulja, kuid tegeleb rohkem reklaamindusega. Ta tõi näiteid tänapäeva reklaamindusest ja sellest, kuidas klienti mõjutada, millised on väljasurevad trendid reklaaminduses ja millised need, millele toetuda. Järgnevad kolm esinejat said rääkida videomaterjalide toel, kus näidati Vladimir Putini, Adolf Hitleri (või nagu Juku-Kalle Raid ütles – vana Aadu) ning usukuulutaja mõju rahvale ning ühte Keskerakonna meeleolukat pidu. Räägiti nende inimeste fenomenidest, sellest, kas ja kellele erinevad kõnemehe mõjuvad. Sai räägitud sellest, miks Hitlerit filmiti alt üles, miks Putin näitab ennast ürgmehena, ning üleüldse, miks lastakse ennast mõjutada. Palju poliitikat, palju tõe ja rohkelt naeru.

Maitsev lõunapaus jalgade sirutamiseks ja söögiks.

Jõuame kolmanda sessioonini – kes juhib meie mängu?

Isa-poja suhetest ning sellest, kui võrd üks pereliige teist mõjutab või ei mõjuta, rääkisid Hannes ja Rasmus Kaljuri. Pärast neid astus meie ette Tallinna Tehnikaülikooli emeriitprofessor Leo Võhandu. Tema rääkis sellest, kuidas matemaatika nõuab palju rohkem loovust kui näieks kirjaniku töö.

Lisaks rääkis ta matemaatika võlust ja selle kasulikkusest, kuidas matemaatika abil saab poole tunni jooksul määrata inimeste prototüübid, määrata kindlaks, kas laps sünnib riskiga, kuidas lahutada abielu nii, et mõlemad osapooled võidaksid ja palju muud. Kõik matemaatika abil.

Kogunenud mõtete seedimiseks oli ees viimane paus koos magusa tordiga.

Väga tähtis osa päevast oli nüüd ees ootamas, „Hea eeskuju“ konkursi auhinnagala. Aasta jooksul oli võimalik inimestel esitada kandidaate, kes oleks heaks eeskujuks oma tegudega. 20 000 krooni ning kogu saali kiituse võitis noor neiu, kes on tegelenud aktiivselt HIV-i teema tutvustamisega koolides ning loomade abistamisega. Lisaks tänuõnadele sai kuulda ta ka Uku Suvise poolt esitatud laulu "Üksi ei saa". Pärast autasustamist, Uku häälest veel lummuses, järgnes temaga ka intervjuu. Päeva lõpetuseks saime näha päeva superstaar Oliveri lõpptulemust. Teda treeniti kogu päeva jooksul õhtuseks etteasteks koos Uku Suvitse ja Birgit Õigemelega. Nad esitasid samuti laulu muusikalist "Helisev muusika", taustaks Tarmo Leinatamme juhitud orkester. Muusikast ja orkestri juhtimisest ning pillidest rääkis Tarmo Leinatamm.

Päev oligi lõppenud. Kogu üritus on vaieldamatult hästi ja läbimõeldult korraldatud, oli palju naeru, tarkust ja rohkelt mõtteid, mille üle edaspidi arutleda.

Kelian Luisk
12. klass

Mida on mul öelda Eesti riigile

*Sa oled väikene, väike –
et sind ei nähtagi,
et sind ei teatagi,
et sind ei tuntagi...*

Juhan Liiv

19 aastat tagasi kuulutati Eesti Vabariik taasiseseks, samal aastal nägin ilmalavastust ka mina. Seega puuduvad mul mälestused ilmasõdadest, Nõukogude Liidu aegsest terrorist, Balti ketist, laulvast revolutsioonist, aga ka taasiseses riigi algusaastatest. Ometi tunnen, et kogu eestlaste minevik oleks justkui minusse kodeeritud, samuti ka ühtekuuluvustunne. See kõik oleks saadud nagu emapiimaga. Seetõttu teeb mulle väga haiget, kui minu orjust, pisaraid, verd ja valu näinud isamaad ei hoita ega armastata piisavalt.

1. mail 2004. aastal sai Eesti Vabariigist Euroopa Liidu liige. Mina, olles siis vaid 12-aastane, tundsin sel hetkel, nagu oleks mu südame ümber keritud okastraat – kas jälle saab Eestist vaid marionett suurriikide käes?

Aastad möödusid ning suurim hirm lahtus. Kuid nüüd, 2010. aastal tõmmati okastraat taas pingule. Eesti Vabariik

kaotab ühe oma sümboleist – Eesti krooni. Meie armastatud „koidulaid“ ja „jakobsoni“ hakkavad asendama ilmetud, ajalooliselt väärtusetud eurod.

Ettevõtjad näevad selles sündmuses vaid head – ühine rahandussüsteem muudab kauplemise välismaailmaga tunduvalt lihtsamaks. Mulle kui eestlasele paistab see aga hoopis riigi ning selle eest võidelnud inimeste reetmisena.

2011. aastal toimuvad taas Riigikogu valimised. See on sündmus, mis peaks rahvast liitma. Kahjuks on aga valimistel vastupidine mõju. Juba nädalaid enne suursündmust ilmuvad tänavatele reklaamplakadid, postkastidesse erakondade brošüürid ning televisiooni ja raadiosse poliitikaalane teineteise mustamine. See „kõrvulukustav müra“, mis valimistega kaasas käib, mõjub mulle moraalisena ning seetõttu on tekkinud kogu selle protsessi vastu sügav tõrge. Valimas käimine on ustava kodaniku kohustus. Kuid kas riigi kohustus ei oleks kodanikke selleks motiveerida?

Peale Teist maailmasõda sai Eestist hiigelsuure Nõukogude Liidu tibatilluke

osa. Meie kodumaal viidi läbi ulatuslik venestamispoliitika, mille käigus saadeti suur hulk eestlasi isamaalt välja ning asemele toodi vene rahvusest kodanikud. Kui 90-ndate aastate alguses nõukogude kord kokku kukkus, jäid muulased siiski siia. See ei oleks probleemiks, kui nad oleksid tunnistanud end eestlasteks ja mõistnud, et kui nad on Eesti Vabariigi kodanikud, siis nad ka täidavad vastavaid kriteeriume – räägivad eesti keelt. Minu jaoks on vastuvõetamatu, et ma ei saa oma kodumaal hakkama vaid emakeelega. Miks peaksin ma poes olles rääkima müüjaga vene keeles, kui mulle on veregga antud kõige kaunim keel? Selline nähtus näitab elavalt, kui nõrk, haavatav on meie riik.

Me kõik teame, mis juhtub inimesega, kes seisab tee keskel – ta aetakse alla. Sama juhtub ka meie riigiga, kui me ei suuda otsustada, kes me oleme ja kuhu me jõuda tahame. Ma armastan oma isamaad, kuid mul on valus vaadata, kuidas tema ressursse raisatakse.

Ida Rahu
12. klass

On alanud viimane kooliaasta

On saanud mu viimane sügis gümnaasiumis. Aknast avaneb hall sombune vaade Abja-Paljuoja linnale. Tahes-tahtmata läheb mõte koolitundides uitama ning pöördub ikka ja alati tuleviku poole. Milline elu ootab mind aasta pärast septembris? Kas alustan oma teed ülikoolis või leiab saatust, et tal on minu jaoks midagi muud pakkuda?

Olgu selle ülikooliga lood kuidas tahes, enne tuleb leida endas jõudu lõpetada abituurium nii hästi-halvasti, kui õnnestub. Esmalt oleks vajalik hakkama saada harilikku õppetöö igapäevaste pingetega. On minu unistuseks ju lahkuda koolist kuldmedaliga. Seejärel aga on aeg maadelda eksamitega, mille tulemustest sõltub suur osa minu tulevikust. Lihtsamalt väljendudes tunnistab, et see õppeaasta on ränk ja oma eesmärkide saavutamiseks ei tohi ma endale eriti armu anda.

Õnneks ei ole ma kogu selle koorimaga ihuüks. Mul on toredad õpeta-

jad, kes mõistavad vajadust aeg-ajalt puhata ning iseendaga tegeleda. Seetõttu on vahel lootust, et nad ei lao meie klassile võimatult palju koduseid ülesandeid. Loomulikult ei tohiks unustada, et nad teevad kõik, mis võimalik, et valmistada meid ette raskeks eksamissessiooniks. Nende nõu ja abi on väärtuslik, sest on nad ju näinud juba suurt hulka abituriente ja riigieksameid.

Kohe kindlasti ei või ma unustada oma perekonda. Nemad on need, kes toetavad mind alati, olenemata sellest, millised on mu hinded ja eksamitulemused. Nad ei suru mulle peale kindlat elukutset, kui annavad soovitusi selleks, et mu tulevik oleks parim võimalikest alternatiividest. Mu pere on minu suur mõjutaja, kuid samas on lõplik otsus siiski minu enda teha.

Kui viimaks lõpetan gümnaasiumi, on aeg otsustada oma edasine saatust. Tegelikult peab variante hakkama kaaluma juba palju varem. Ülikooli on nii-

võrd keeruline sisse saada, et ettevalmistusi tuleks tegema hakata isegi juba gümnaasiumi alguses kümnendas klassis. Keskkooli astujal on enamasti ammu välja mõeldud, kuhu soovitakse edasi suunduda. Minu jaoks on alati kindel olnud, et soovin minna Tartu ülikooli. Millist ala ma täpsemalt tudeerida soovin, on veel veidi hägune. Võimalik, et ma seon oma elu matemaatikaga, aga kunagi ei saa kindel olla. Elu on müsteerium.

Sellised mõtted saadavad mind minu viimasel kooliaastal. Ees ootab aasta täis raskusi, rõõmu, haavumisi ja hirmu. Olgu see aasta minu jaoks edukas (loodame!) või hirmus, siiski on see mu ainuke kord olla abiturient Abja Gümnaasiumis. Seepärast üritan hoida mälestust sellest üürikesest viivust võimalikult kaua enda sees alles.

Diana-Katry Kornis,
12. klass

On alanud viimane kooliaasta

Nii nagu langeb lehti puudelt, langeb ka minu tuju, mõeldes viimasele kooliaastale. Seda mitte ainult eksamite pärast, mis meid, abituriente ees ootavaid, vaid pigem langetab tuju teadmine, et need kaksteist aastat on läbi saamas.

Kool oli üks uus ja huvitav koht, kuhu ma 1999. aastal suure ärevusega astusin. Kõik uus, olgu see kool või miski muu siin elus, võtab aega õppimiseks. Koolis ma ainuüksi ei õppinud õppima, esiteks pidin õppima selgeks selle kooli ise.

Nende kaheteist aastaga on vast igaüks meie klassist saanud tuttavaks maja iseärasustega ning saanud tundma ka tolle väga eripalgelist sisu.

Siin on veedetud pikki tunde, kogetud rõõmuhetki ja kurbust, neid hetki ning emotsioone, mida oleme kogeda saanud, võiks üles lugeda tuhandeid.

Eelnevad aastad pole olnud kaugeltki sellised nagu tänavune. Varem lõpetasime oma klassi ja tulime sügisel ikka tagasi oma teatud mõttes pere juurde. Sel aastal tulime oma viimasele esimesele septembriaktusele, praegu olen ma kirjanduse tunnis, kirjutan ehk viimast korda kaheksandal septembril, järgnevat aastast ei oska midagi oodata. Ei tea, mida annab elu mulle järgmisel septembril. Tean ainult, et see pole siin, minu koolis.

Nende kurbade toonide kõrval on ka helgemaid mõtteid. Pärast vihma tuleb ikka päike. Olen mõtteis valmistanud ennast ette viimaseks pingutuseks, et siis oma iseseisvasse ellu astuda. Ootan uut algust, nagu sellel 1999. aasta sügisel - huvitavat ja ärevat. Järjekordne klassitüüsi noori inimesi saadetakse ellu vastu võtma uusi väljakutseid, tundma kurbust ja rõõmu, neid tuhandeid emotsioone. Ootan selle kooliaasta lõppu, sealjuures jäädes seda igatsema. Lehed ongi langenud.

Kelian Luisk
12. klass

Mälestus

Oli viimane maikuu päev. Õhk virvendas juba aimatavast suvekuumusest ning taevavõlvil libises vaid üksik aeglane pilvetups, heites tuppa varje. Tahtsin joosta välja ja tormata aknaalusesse võililledžunglisse, kuid minu jalad olid lukus ning silmad seotud õpikutesse. Kätte oli jõudnud eksamite aeg – meie elu pöördepunkt, nagu õpetajad olid aastaid väitnud.

Tundsin hinges valusat pitsitust. Kas siis tõesti ei olegi meil enam suvesid, kas meist saab nüüd vaid üks hall ollus, mille olemasolust on kõik teadlikud, kuid millest huvituda ei suuda keegi. Nukralt pöörasin pilgu uuesti avatud bioloogiaõpikule ning sukeldusin jälle DNA ja rakustruktuuride paksu rägastikku.

Kui silmad viimaks raamatust lahiti rebisin, oli kell juba üheksa õhtul. Mind tabas kibe teadmine, et olin kogu oma päeva istunud laua taga. Vaatasin õue ning kurbus hinges suurenes veelgi – päike oli jõudnud juba üle taevakaare veereda ja võilillekulla sekka oli segunenud halli.

Sellest melanhoalsest vaikusest äratas mind nõudlik koputus uksele. Tõusin masinlikult, sammusin hajameelselt esikusse ning avasin selle. Mulle paiskus näkku suve magus aroom, mis oli segunenud Sinu nii mehise ja maheda lõhnaga. Olin silmapilkselt ergas, minusse oleks justkui voolanud tohutu elektronide laeng. Seisin seal uksele, jõllitasin Sind ja ei suutnud midagi öelda – Sinu atleetlik keha, pruunid silmad ning tumedad juuksed panid mu tareduma. Siis avanessin aga koridoriuks – naaber jõudis koju ja sellega koos taastus ka minu kõnevõime ning meenus, et olin siiani vaid pidžaa-

mas, juuksed lohakalt krunnis ja ilma igasuguse kosmeetikata.

Sa kutsusid mind jalutama ning naeratasid mulle nii kavalalt. Ma tundsin end kui kuuma päikese käte unustatud jäätis. Lubasin, et olen viie minuti pärast valmis ja tormasin riideid vahetama.

Peagi astusime käsikäes mööda kitsast metsateed. Me ei rääkinud millestki naljakast, kuid mina vaid naersin ja kilkasin nagu pisike plika-tirts, kes oli saanud oma kauaigatsetud nuku.

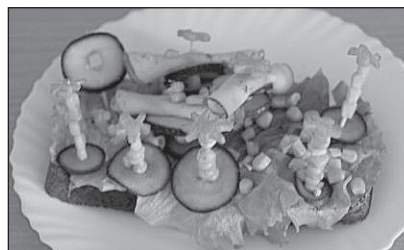
Jõudsim viimaks ühe ajahambast räsitud majani. Võtsime istet kivist trepil ning Sina põimisid oma käed mu õlgade ümber. Me jäime vait ja jälgisime, kuidas taamalt metsa äärest paks piimjas uduloor end meie poole lahti rullis, kuidas taevasse ilmus esimene väike täht ning kuulasime, kuidas ööbikute laul vallutas kogu maailma.

„Jah, see ongi mu elu pöördepunkt – kõik muutub veel kaunimaks, imelisemaks,“ jõudsin vaid mõelda.

Ida Rahu
12. klass

Meie leiva palvest

*Meie leib, kes Sa oled laual!
Pühitsetud olgu Sinu juu-*

*retis. Sinu lõhn tulgu.
Sinu maitse sündigu ahjus.
Meie igapäevast toitu annab meile leib.*

*Ja anna meile andeks meie isu,
nagu meiegi andeks anname Sinu maitse.
Ja ära saada meid saia juurde
ja päästa meid ära sepikust.
Sest Sinu päralt on meie laud,
ahi ja kõht.*

11. a klass